

Man skred derpaa til Afstemning over Arnbjergs ovenstaaende Forslag, der vedtoges med 65 St. mod 6.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til første Behandling af Udkast til Lov om Lønninger for de ved Kongerigets Archivvæsen ansatte Embedsmænd. (Lovudkastet findes i Anhang A.)

Barfod: Jeg tør maaskee med et Par Ord antyde, at og hvorfor dette Lovforslag ikke forekommer mig at være aldeles tilfredsstillende. Det har ganske vist tildeels sin Grund i Fællesforfatningen, som gjør, at der er Ministerier for det saakaldte Kongerige og Ministerier for det saakaldte Monarchi, der hvert for sig har sit Archiv; men for de Ministerier, der ligge under det saakaldte Monarchi, kan Sagen ikke bringes frem her paa Rigsdagen. Jeg troer imidlertid, at det vilde have været muligt allerede ved denne Lov at ordne Archivvæsenet baade paa en heldigere og paa en billigere Maade, end her er skeet. Efter min Opfattelse burde Geheimearchivet tillige være Rigsarchiv, og Geheimearchivaren som saadan tillige Rigsarchivar, altsaa i Grunden vor eneste Archivar. Til Geheimearchivet afleveres alle de Archivsager, der ikke længere have administrativ Betydning, som ikke længere bruges af Administrationen, idetmindste ikke jævnlig; der vilde da, forekommer det mig, ikke længere blive Tale om Archivarer for disse smaa Archiver, som hvert enkelt Ministerium havde til sit daglige Brug. Man har under Cultusministeriet en Archibestyrer, der har et Archiv, omtrent svarende til, hvad jeg mener vilde findes nødvendigt for de forskjellige Ministerier, og denne Archibestyrer lønnes ogsaa paa en heel anden Maade end vore tidligere Archivarer. Dersom altsaa Geheimearchivaren tillige blev Rigsarchivar og blev vor eneste egentlige Archivar, og dersom ethvert enkelt Ministerium havde et mindre Archiv for de løbende Forretninger, der blev bestyret af, hvad man under Cultusministeriet kalder en Archibestyrer, Navnet er mig isvrigt ligegyldigt, saa troer jeg, at Archivvæsenet dermed vilde blive bedre tjent, vilde blive bedre besørget og vilde blive billi-

gere. Da Sagen ikke kan have nogen stor og almindelig Interesse, skal jeg hertil indskrænke mig, idet jeg maaskee turde forbeholde mig, hvis, hvad jeg haaber, et Udvalg skulde blive nedsat, da for dette nærmere at udvikle mine Anskuelser. Inden jeg sætter mig, har jeg derfor endnu kun et Par Ord at tilføie. Det gjør mig ondt, at den ærede Justitsminister ikke for Diebliffet er tilstede; dersom han havde været tilstede, vilde jeg have henvendt et Spørgsmaal til ham, som jeg saa maaskee strax havde kunnet faae Svar paa. Nu kommer han til at gjøre Bekjendtskab med mit Spørgsmaal igjennem Rigsdagsstibenden, og jeg vil altsaa ikke umiddelbart, men først senere kunne vente mig Svar. Det er med HenSyn til, hvad der staaer i § 1 om, at for Fuldmægtige ansættes Gagen til 700 Rd. aarlig, der stige, med 50 Rd. aarlig indtil 1000 Rd. Som de hører ønsker jeg i Grunden slet ikke, at der fremtidig bliver Fuldmægtige, saa mit Spørgsmaal kunde altsaa forsaavidt være overflødig, men for det Tilfælde, at Loven skulde vedtages, som den foreligger, vilde jeg spørge den ærede Justitsminister, om det forholder sig saaledes, som der er blevet mig sagt, at nemlig ved en kongelig Resolution af 1847, en Resolution, der skal knytte sig til og billige, stadfæste en Forestilling fra det daværende Cancelli, skulde det være udtalt, at Fuldmægtigen i Justitsministeriets Archiv skulde begynde med 800 Rd., og at han, der i Cet og Alt sættes paa samme Fod som Fuldmægtige under Revisionen, som Følge deraf skulde, naar vi see hen til de senere vedtagne Lønningslove, have et Slags Billighedskrav, et Slags billigt Udfigt til at stige indtil 1200 Rd. Naturligvis er her, idetmindste saavidt jeg fører Ordet, nærmest kun Tale om den nuværende Fuldmægtig eller, som jeg troer han kaldes, Registrator i Justitsministeriets Archiv. Dersom den kongelige Resolution af 1847 skulde give ham et billigt Krav paa at kunne stige til en saadan Løn, saa mener jeg, at det maa være overseet ved denne Lovs Udarbejdelse, men at i saa Fald baade Regjering og Rigsdag vilde være enige om for hans Vedkommende at vedtage en Bestemmelse, der imøbekommer et saadant Billighedshensyn.